

+

Er Emil svensker ?

1

Ja

Nej

+

Har Emil fået en ny cykel ?

2

Ja

Nej

+

Kan Emil lide snittebønner ?

2

Ja

Nej

+

Bliver Emil præst som voksen ?

2

Ja

Nej

+

Er det karlen, som skal lægge kartofler ?

1

Ja

Nej

*

Emil fra Lønneberg hed en dreng, der boede i Lønneberg. Han var en rigtig lille vildbasse og ikke nær så sød som du. Skønt han så nu sød ud, vist gjorde han så. Når han ikke vrælede, altså. Han havde runde, blå øjne og et rundt, rødkindet ansigt og hvidt uldhår. Det så alt sammen meget sødt ud, man kunne godt tro, at Emil var en rigtig engel. Men det skulle man bare ikke bilde sig ind. Fem år var han og stærk som en lille okse, og han boede på gården Katholt i Lønneberg i Småland i Sverige. Og da han var fra landet, talte han ikke helt som børn fra byen gør. Når han ville have sin hue, sagde han ikke, som I siger (hvis I er fra byen altså) Jeg vil have min hue. Nej, han sagde Jeg vil have min lue! Hans lue var en slags kasket med sort skygge og blå puld. Pæn kunne man bestemt ikke kalde den. Hans far havde købt den til ham engang, han havde været en tur til byen. Emil var blevet så glad for den hue, at han ville have den med i seng om aftenen. Jeg vil have min lue! sagde han. Hans mor syntes ikke, han skulle have huen med i seng. Hun ville lægge den på hylden i entreen. Men så skreg Emil, så det kunne høres over hele Lønneberg: Jeg vil have min lue! Emil sov med huen på hver nat i tre uger. Det gik, selv om huen var lidt knoldet at ligge på. Men hovedsagen var jo, at Emil fik det, som han ville have det, det var han meget påpasselig med. Fremfor alt måtte det ikke blive, som hans mor ville have det. Engang en jul prøvede hun for eksempel på at få Emil til at spise snittebønner, for grøntsager skal jo være så sundt. Men Emil sagde nej. Er det din mening aldrig at spise grøntsager? spurgte hans mor. Jo, rigtige grøntsager, sagde Emil. Og så gik han ganske stille hen og satte sig bag juletræet og begyndte at gnave lidt af det. Men det blev han snart træt af, for det stak i munden. Så stædig og egenrådig var Emil. Han ville bestemme over sin far og mor og hele Katholt og helst over hele Lønneberg med, men det fandt folk i Lønneberg sig nu ikke i. Det er synd for Svendsens på Katholt, at de har den uregerlige knægt, sagde de. Ham bliver der aldrig noget ud af. Det troede de da! Men tænk, om de havde vidst, hvordan det skulle gå Emil! Så havde de bestemt ikke sagt sådan! Tænk om de havde vidst, at han skulle blive sognerådsformand, når han blev stor! Ja, du ved vel ikke, hvad det vil sige at være sognerådsformand, men det er noget meget fint, kan jeg forsikre dig, og det blev Emil altså, da han blev

voksen. Men nu vil vi holde os til det, der skete, da Emil var lille og boede på gården Katholt i Lønneberg i Småland i Sverige sammen med sin far, der hed Anton Svendsen, og sin mor, der hed Alma Svendsen, og sin lillesøster Ida. De havde også en karl, der hed Alfred, og en pige, der hed Line. For da Emil var lille, var der piger og karle nok i Lønneberg som alle andre steder. Karlene pløjede markerne og passede hestene og kørerne og kørte hø ind og lagde kartofler, pigerne malkede og vaskede op og skurede og skrubbede og sang for børnene.